

„TREBUIE SĂ ÎNCERCI NECONTENIT SĂ URCI FOARTE SUS, DACĂ VREI SĂ POTI SĂ VEZI FOARTE DEPARTE”

CONSTANTIN BRÂNCUȘI

ARMONII

DIRECTOR: ILIEȘ TEODOR SABIN
DIRECTOR ADJUNCT: OROS ANAMARIA GABRIELA

**REVISTA LICEULUI TEHNOLOGIC
“CONSTANTIN BRÂNCUȘI” DEJ**

www.gscbrancusidej.ro
gscbrancusidej@yahoo.com

2024-2025
ISSN 2065-3697

COLECTIVUL DE REDACȚIE

COORDONATORI REDACȚIE

**PROF.ING. GINELA BADIU
BIBL.PROF. IOANA ILIEȘ**

REDACTOR ȘEF

ALESIA ROXANA VAIDA

DESENE

TABITA ANDREICA

MEMBRI COLABORATORI

**PROF. ADINA TINCA
PROF. ING. GABRIEL ADRIAN BADIU
PSIH. DANIEL ZDRÂNCU
SECR. NADIA BERAR**

REDACTORI

**IULIA ROBERTA BUJIȚĂ
DARIA ELIZA FREŢ
CRISTINA MARIA MIC
ALEXANDRU PETREAN
MIHAELA COASĂ
LIDIA BUJOR
ANDREEA FLORIAN**

**MARIA DAB
NICOLETA FLORINA POP
TUDOR RUS
GEORGIANA MARIA FĂLCUȘAN
ILIE BÂLC
LIA-RALUCA GEORGIU
DACIAN HAITONIC**

**COORDONATOR GRAFICĂ ȘI
TEHNOREDACTARE
COMPUTERIZATĂ**

INF.GABRIEL ADRIAN BADIU

2

3

13

17

18

DIALOGURI - INTERVIURI
CREAȚIILE ELEVILOR
BIBLIOTECA ÎN ACȚIUNE
EDUCAȚIE ȘI ȘTIINȚĂ
ȘTIRI ȘI EVENIMENTE LICEALE

DIALOGURI - INTERVIURI

Inițiem un dialog cu prof. OROS ANAMARIA GABRIELA, director adjunct, pe tema:

„Proiectele europene înseamnă investiții reale în viitorul elevilor noștri?”

- **Reporter:** În ultimii ani liceul nostru a implementat două proiecte importante finanțate prin Planul Național de Redresare și Reziliență. Care este importanța acestor proiecte pentru școală?

Răspuns: Cele două proiecte au avut un rol esențial în dezvoltarea școlii noastre, atât din perspectiva modernizării educației, cât și a dezvoltării culturale a elevilor. Vorbim despre proiecte finanțate prin PNRR, care au adus investiții concrete în infrastructură educațională, tehnologie, activități culturale și dezvoltarea competențelor elevilor. Prin aceste proiecte am reușit să oferim elevilor experiențe moderne de învățare și oportunități reale de dezvoltare personală.

- **Reporter:** Haideți să discutăm mai întâi despre proiectul SmartLab dedicat laboratorului inteligent.

Răspuns: Desigur. Este vorba despre proiectul „Dotarea cu laboratoare inteligente a Liceului Tehnologic Constantin Brâncuși”, cod proiect F-PNRR-SmartLabs-2023-0337, finanțat prin Planul Național de Redresare și Reziliență – Componenta C15: Educație – Investiția 9.

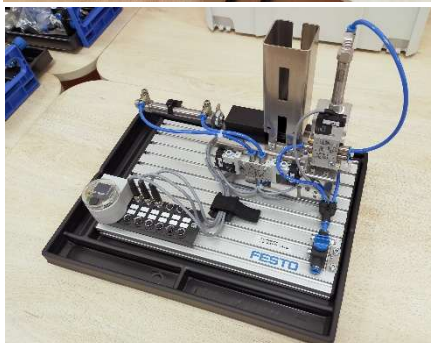
Proiectul s-a desfășurat în perioada decembrie 2023 – ianuarie 2025, iar valoarea totală a contractului de finanțare a fost de 295.133,90 lei, fonduri nerambursabile acordate de Uniunea Europeană prin programul NextGenerationEU.

- **Reporter:** Ce a presupus concret implementarea acestui proiect?

Răspuns: Proiectul a urmărit dezvoltarea unui laborator inteligent digital – SmartLab – destinat modernizării procesului educațional. Au fost achiziționate echipamente tehnologice performante, mobilier ergonomic adaptat conceptului de laborator inteligent, precum și software educațional și licențe digitale. De asemenea, proiectul a inclus: conectarea echipamentelor la rețeaua informatică a școlii, distribuirea centralizată a materialelor didactice în rețeaua locală, formarea cadrelor didactice prin sesiuni de instruire dedicate utilizării echipamentelor digitale.

- **Reporter:** Care sunt principalele beneficii pentru elevi?

Răspuns: Elevii beneficiază acum de un mediu educațional modern și interactiv. Laboratorul inteligent contribuie la dezvoltarea competențelor digitale, a creativității și a capacității de lucru colaborativ. În același timp, utilizarea tehnologiei face procesul de învățare mult mai atractiv și mai apropiat de realitatea actuală.

DE VORBĂ CU...

- **Reporter:** Cel de-al doilea proiect, „Trecutul de lângă noi. Istorie și cultură în zona Dej”, are o componentă culturală și comunitară foarte puternică. Despre ce este vorba?

Răspuns: Este vorba despre proiectul „Trecutul de lângă noi. Istorie și cultură în zona Dej”, cod proiect 80, finanțat prin PNRR – Componenta C11: Turism și Cultură, Investiția I5-2: Creșterea accesului la cultură în zonele defavorizate din punct de vedere cultural.

Proiectul s-a desfășurat în perioada 30 martie 2023 – 30 iunie 2024, iar valoarea totală a finanțării a fost de 98.848,64 lei, fonduri nerambursabile acordate prin Uniunea Europeană – NextGenerationEU.

- **Reporter:** Care a fost obiectivul principal al acestui proiect?

Răspuns: Obiectivul general a fost reducerea deficitului de acces la cultură și dezvoltarea abilităților culturale și creative ale elevilor din liceul nostru. Ne-am dorit să promovăm incluziunea, diversitatea și toleranța prin activități culturale și artistice și să apropiem elevii de istoria și patrimoniul local.

- **Reporter:** Ce activități importante s-au desfășurat în cadrul proiectului?

Răspuns: Proiectul a inclus o gamă variată de activități: campanii de informare și promovare, organizarea unui cerc de istorie la nivel de școală, excursii tematice „Istoria de lângă noi” (Brașov, Sinaia, Hunedoara), tabără culturală la Iași, întâlniri cu personalități culturale din zonă, redactarea și tipărirea a 450 de exemplare ale monografiei Dejului, activități artistice și educative

- **Reporter:** Care considerați că a fost impactul acestui proiect?

Răspuns: Impactul a fost unul foarte important atât pentru elevi, cât și pentru comunitatea locală. Elevii și-au dezvoltat sensibilitatea față de patrimoniul cultural și artistic, și-au îmbunătățit capacitatea de exprimare creativă și au devenit mai implicați în viața culturală a comunității.

- **Reporter:** Un mesaj pentru elevi și profesori?

Răspuns: Le mulțumesc tuturor celor implicați în implementarea acestor proiecte – elevi, profesori, parteneri și membri ai comunității locale. Succesul acestor inițiative aparține întregii comunități școlare. Îi încurajez pe elevi să profite de toate oportunitățile de învățare și dezvoltare pe care școala le oferă și să aibă încredere că educația poate deschide drumuri importante în viață.

Interviu realizat de Buijă Iulia

CREAȚIILE ELEVILOR**APUSUL LUMII***Bujiță Iulia Roberta*

Se stinge pământul, tăcut și străin
Sub cerul ce plânge, cu fum și venin.
Pădurile-s umbre, doar trunchiuri uscate,
Iar vântul adună doar frunze uitate.

Marea e moartă, otrava o poartă
Peștii sunt umbre sub apa amară.
Nisipul e rece, pustiu și tăcut.
Valul se sparge și piere-n trecut.

Norii de plumb apasă pământul
Ziua e noapte, s-a stins începutul
Ecolul străbate orașe pustii,
Unde doar vântul mai știe că vii.

Nimic nu rămâne, totul se pierde,
Chiar și speranța în suflet se șterge
Fiece pas, e-un ecou de durere
Totul s-a stins fără vreo mângâiere.

Lumea e moartă, fără vreun glas
Rădăcinile plâng, pierdute-n impas
Păduri în cenușă, râuri pustii,
Aerul poartă blesteme târzii.

Lacrimi...*Frenț Daria Eliza*

Am un vis și o dorință,
Să plec, să plec, dar nu în lume,
Să mă înalț spre cer ca rândunică
Să uit de-atâta suferință...
Un singur vis și o dorință:
Să plec dincolo de galaxii,
Să uit de-atâta umilință,
De lacrimă și de suspin.
Am căutat o viață -ntreagă
Fericirea, liniștea și pacea,
Dar n-am găsit... doar răutate,
Invidie și multă ură.
Ce rost mai are alergarea
În a avea un viitor
Înconjurați de răutate?
Singurul scop
Este să zbor...

Speranțe și putere*Mic Cristina Maria*

Pe holuri lungi, sub pași grăbiți,
Se-ascund priviri și gânduri mici.
Cuvinte grele, aruncate-n vânt,
Lovesc mai tare decât un pumn.
Se râde-n cor, se strigă tare,
Se pun etichete, se-nchid cărări,
Se uită că dincolo de vorbe
Un suflet plânge în tăcere.
În piept, o rană se adâncește,
Fiecare zi devine grea,
Și-n gând, o voce încet șoptește
Că poate-i vina ta...

Dar nu, tu nu ești vinovat!
Durerea ta nu e un joc,
Și nimeni n-are drept să-ți stingă
Luminile din ochi.

Să știi, chiar dacă azi e greu,
Ca mâine soarele răsare,
Că lumea asta e prea mare
Pentru a rămâne în noroi.
Ridică-ți glasul, spune tot,
Nu ești doar umbra ce se teme,
Tu ești un munte de speranță
Și meriți mai mult de atât!

Poltronerie interioară*Vaida Alesia*

De la ceea ce gândim, până la ceea ce spunem este un drum lung, plin de obstacole, care ne face gândul să se transforme într-o falsitate completă, o inversă a ceea ce este inițial în mintea noastră, dar pe care totuși o spunem, din anumite motive. În multe cazuri suntem sinceri, transmitem ceea ce gândim, alteori ne asumăm riscul unei minciuni sau nu le conștientizăm, ajungând să spunem lucruri neadevărate doar pentru a ne proteja de consecința faptelor noastre sau a celor apropiați, ori pentru a nu supăra pe alții.

Din păcate, minciuna are picioare scurte și urmări drastice, de aceea adevărul e cea mai utilă armă pentru Nasffiry O'may și familia Emler, dar frica și orgoliul au devenit stăpâne pe mintea lor făcându-i să aleagă cea mai grea și nesigură rută.

23 februarie 2003, a fost o schimbare neașteptată pentru Nasf, ce a condamnat-o la ani buni de apariții la tribunal și procese. Era o zi oarecare ca asistentă medicală. Avea în grijă o tânără ce se pricopsise cu o boală destul de urâtă. Nasf știa că tânăra Liek Eliem era dornică să descopere lumea, să devină pictor, dar din cauza bolii, pensulele și pânza se prăfuiiau în colțul camerei. Domnișoara Eliem a cerut o cafea cu lapte și biscuiți cu unt pentru micul dejun. Până la ora 12:15 nimic suspicios în comportamentul lui Liek. A început o ușoară ploaie, iar vântul adia printre ramuri. Liek a precizat că dorește să meargă pe balcon, pentru a privi sropii de ploaie mai bine. Balconul era acoperit așa că nu exista șansa ca ploaia să ajungă pe umerii firavi precum zăpada ai tinerei. Ajunsă pe balcon fata a început să privească în gol, avea un aspect aproape fantomatic. Chipul ei părea istovit, lipsit de orice urmă de viață.

Ora 12:35, Nasffiry îi aducea micul dejun tinerei, dar când a ajuns pe balcon fata nu mai era. Îngrijorată, asistenta a scăpat tava fugind spre marginea balconului.

Familia tinerei a dat-o în judecată pe Nasf, astfel distrugându-i liniștea. Chiar au plătit câțiva oameni pentru a declara că au fost martori. A trăit clipe teribile încercând să rezolve problema, știind că familia Eliem era una influentă, iar Nasf refuza să spună adevărul de fiecare dată din cauza că ea era doar o asistentă și nu avea să fie crezută de nimeni. La interogatoriu, prefera să nu spună nimic.

Ani de zile Nasf era perturbată de gândul că dacă ar fi spus adevărul, nimeni nu ar fi crezut-o. Totuși, adevărul îi stătea pe limbă la fiecare contact cu judecătorul, avocatul sau chiar poliția, dar frica o făcea să înghită în sec fiecare cuvânt.

Familia Eriem acuza atât cadrele medicale în special pe Nasffiry, spunând că ea ar fi împins-o de la balcon.

A încercat să pună cap la cap întâmplările, deoarece ceva îi spunea că acesta a fost planul fetei de când a pomenit de balcon. Un accident nu avea cum să fie. Marginea balconului era prea înaltă. Se gândea la conversația avută cu tânăra cu o zi înainte de incident. Spunea că e dezamăgită că a eșuat în împlinirea propriului vis. Cu toate că tânăra asistentă știa tot adevărul, prefera să tacă în continuare sau să spună că nu vorbise cu fata.. Nimeni nu avea să o creadă, în ochii legii era doar o criminală. Nu putea fugi, deoarece urma să fie arestată.

Se schimbase cu timpul. Nu mai era prietenoasa Nasffiry, cu zâmbetul cald permanent pe buze și cu o bunătate aparte. Era speriată și nu știa cum să iasă din această încurcătură. O avea pe conștiință pe Liek chiar dacă au trecut doi ani.

28 aprilie 2006 ultimele procese pe baza cazului urmau să se sfârșească, astfel Nasf urma să își primească sentința. Era conștientă că e prea târziu să spună ceva și că va fi pedepsită, dar gândurile o necăjeau tot mai tare.

Ultimul drum la tribunal a fost pe data de 5 mai 2006. Gândurile zdrobitoare și vinovăția aveau să se risipească când cu lacrimi de înfrângere șiroindu-i din ochii precum cerul, a spus totul. Părinții fetei au refuzat să creadă că fiica lor ar putea face așa ceva, acuzând-o pe Nasf de minciună, cu toate că Liek a mai avut precedente. Considerau că acuzând asistenta era mai ușor să accepte realitatea.

Aflarea adevărului după un drum al minciunii atât de lung a costat-o atât pe ea, cât și pe părinții fetei, iar procesele au reînceput nelăsând loc de liniște în viețile celor două familii. Nasf și-a pierdut locul de muncă, prietenii și chiar și încrederea pe care oamenii o aveau în ea.

De multe ori, sinceritatea e ruta ușoară, care îți poate alina sufletul. E greu să o exprimi din cauza fricii și a gândurilor pesimiste, dar minciuna în multe dintre cazuri îți inserează starea de vinovăție, neliniște și teamă și, de altfel, îți poate strica tot ce ai clădit până în acel moment.

Repercusiunea imprudenței

Vaida Alesia Roxana

Pășeam pe pământul uscat, lipsit de orice urmă de viață, copleșit de căldură. Este incredibil cum în câteva luni se pot schimba atât de multe. Acum trei luni mă bucuram de soare, de mirosul parfumat al florilor de mai, de păsările ce îți încântau sufletul cu muzica lor în timp ce savuram o cafea pe terasa cafenelei Grounds, alături de Maryanne. Acum e august, totul a fost șters de pe fața pământului, nu mai există fărâmbă din lumea pe care o știam. Naivitatea oamenilor ne face să credem că acea lume în care trăisem va fi veșnică. Nu am avut grijă de planetă, la fel cum nici nu am crezut zvonurile apărute pe internet, dar iată-ne aici, regretând toate acțiunile făcute, fără a analiza consecința. Poate dacă greșelile nu erau făcute, acum nu rămâneam două sute de oameni pe toată planeta, căutând apă și mâncare cu lacrimi în ochii.

Mereu când simțeam că toate încercările sunt în zadar, mă gândeam la Maryanne, care poate mă așteaptă undeva prin pustiu Paris să ajung la ea, să-i netezesc buclele ciocolatii, în timp ce îi fredonez „*Floarea dintre râuri*”, compoziție proprie, după părerea mea banală, dar care o încânta atât de mult. Reușisem să-mi salvez caietul cu compoziții, iar uneori adăugam câte un vers cântecului pe care îl începusem în iunie, dar care ajunsese o vărsare de sentimente negative fără rimă. Alături de Ivan și Maya, singurii supraviețuitori din Santa Fe, călătoream zile întregi prin arșiță pentru a găsi „ceva”, neștiind ce reprezenta acel ceva, dar în cazul de față, orice găseam era de ajutor într-un oarecare fel. Toți trei speram la un miracol, la o șansă să refacem lumea așa cum era, dar de această dată să nu mai facem greșeala care ne-a adus în această ipostaza. Ajunsesem undeva pe la granița Argentinei, din păcate fără reușita de a găsi alți supraviețuitori. Am poposit lângă rămășițele unui restaurant, Río-Alba, ce odată roia de oameni, iar acum e doar o adunătură de gunoaie. Spre deosebire de alte orașe, Buenos Aires mai avea dovada că pe această planetă a existat viață.

Am început să îmi continui cântecul, lăsându-mi mintea să se detașeze de necazurile prezente. Îmi lăsam ochii să vadă frumosul de odinioară, iar urechile să audă ciripitul păsărilor ce se auzeau precum o fantomă printre vuietele vântului. Îmi lăsam mintea, să își construiască propria lume, plină de culoare și zâmbete. M-am trezit la realitate, la strigătul Mayei, un strigăt plin de speranță și bucurie. Găsise puțină apă și un petic de pământ nesecat în spatele restaurantului, alături de plicuri cu semințe uitate de lume. Aveam speranță, dacă gestionam cu cap miracolul acesta puteam reface parțial lumea.

Cât adevărat ascund cuvintele: „*speranța nu piere niciodată!*” Reușisem să cultivăm câteva legume, ba chiar să

creștem un piersic. Ne bucuram de roadele muncii, de legumele a căror gust nu îl mai simțisem de luni bune.

Piersicul, în ciuda mediului nefavorabil în care se afla, a crescut în doi ani devenind un copac falnic ce ne-a stârnit o iubirea părintească în inimi. Era timpul să îl mutăm, peticul ce cu timpul s-a extins, tot era prea mic pentru piersic, așa că am început alături de Ivan să pregătim un loc unde să-l replantăm. În timp ce săpam, doi picuri mari de ploaie mi s-au prelins pe obrazii îmbătrâniți.

- PLOUĂ! am strigat, cu privirea la cer, lăsând stropii greoi ce deveneau tot mai mulți să mi se izbească de piele.

Era prima ploaie în ultimii patru ani, un miracol, ce a făcut-o pe Maya, atee ce nu dorea să accepte teoria creștinului, să zică „*Cineva acolo sus se gândește la noi! Doamne ajută-ne!*” Am luat-o la fugă într-o direcție oarecare răspunzându-le băieților : „*Spre Paris! Merg la draga Maryanne!*” Nu aveam o hartă sau o busolă, îmi lăsam inima să mă conducă spre ea. După zile lungi în care am alergat plin ploaia torențială ce nu avea să se oprească, m-am decis să mă opresc pentru un răgaz. Mă lăsam dus de iubire, dar corpul acum îmbătrânit și ars de soare nu mai ținea cu mine. O voce cunoscută se auzea din apropiere, alături de pașii mici prin noroi. Mi-am ridicat privirea crezând că halucinez din cauza oboselii. Am înlemnit, o priveam speriat, neștiind ce să fac. Am visat la acest moment ani de zile și uite-mă pus în fața faptului, stând ca un netot. Maryanne mă cuprinse în brațe, mai apoi privindu-mi chipul. Îmbătrânise, dar trăsăturile angelice rămăseseră. Ochii azurii ce odată te făceau să crezi că e o zeiță a mărilor erau lipsiți de speranță, ducând mai mult spre o mare involburată. E anul 2055, treizeci de ani de la catastrofa ce ne-a șters viața pe care o știam, douăzeci și cinci de ani de când am reînviat lumea și nouăsprezece ani de când am reușit să readucem civilizația umană, să umplem pădurile de animale. Învățăm noua generație să iubească și îngrijească ce au în jur, pentru a nu ajunge unde a ajuns nesăbuiștea noastră.

Copilăria și splendoarea ei ...

Dab Maria

Copilăria este o perioadă unică din viața noastră. Acum descoperim lumea înconjurătoare, ne bucurăm de jocuri și aventuri, creștem într-un mod nevinovat și plin de curiozitate.

Farmecul copilăriei constă în libertatea și lipsa responsabilităților pe care le au adulții. În copilărie ne putem bucura de momentele de joacă fără a ne face griji cu privire la lucrurile serioase, ne putem lăsa imaginația să zboare și să ne jucăm în lumea noastră proprie. Probleme financiare, griji legate de carieră sau de familie – toate acestea sunt departe de universal copilului. Este un timp al inocenței și al purității, în care jocul și fantezia luminează fiecare zi.

Prietenii sunt sincere și necondiționate. În copilărie suntem deschiși și inocenți, lucru care ne permite să formăm legături de nezduncinat cu alți copii. Copilăria este o aventură fascinantă în labirintul descoperirii. În această minunată perioadă a vieții descoperim lumea înconjurătoare, iar creierul este ca un burete ce absoarbe tot ce este nou. Ochii sunt larg deschiși spre lume, absorbind tot ce este nou și fascinant. Fie că este vorba de explorarea naturii și a fenomenelor din jur, de descoperirea magiei cărților pline de taine și mistere sau de învățarea unor noțiuni noi la școală, copilăria este perioada în care ne deschidem mintea și ne hrănim curiozitatea. Fiecare descoperire, fiecare experiență nouă aduce bucurie și entuziasm. Copiii pot transforma orice obiect într-o lume magică și plină de aventuri. Fie că se joacă cu jucării simple sau explorează natura înconjurătoare, fiecare moment este prilej pentru a descoperi ceva nou și interesant.

Partea cea mai frumoasă a copilăriei este, fără îndoială, inocența. Aceasta este reflectată în viziunea pură și nealterată asupra lumii, în care totul este posibil și fiecare zi este o nouă aventură. Unul dintre aspectele remarcabile ale inocenței copilăriei este lipsa prejudecăților. Copiii nu judecă oamenii în funcție de aspectul lor exterior, ci se raportează la ei în funcție de felul în care aceștia îi tratează. Copiii sunt capabili să se împrietenească cu oricine și să vadă lumea în culori vii și luminoase.

De asemenea, inocența copilăriei se reflectă în sinceritatea nonșalantă și neîngrădită. Copiii spun ce simt fără menajamente și trăiesc în prezent, fără să se gândească la consecințele vorbelor sau acțiunilor lor.

În acest sens, în minte îmi apare întâmplarea care mi-a adus o prietenă desăvârșită, pe Dana. Îmi amintesc cu drag momentul când am cunoscut-o pe Dana. Era o zi călduroasă de vară, iar eu mă jucam în parc cu prietenii mei. Deodată, am observat o fetiță nouă

care stătea singură pe o bancă, cu o carte în mână. Părea timidă și un pic tristă. M-am apropiat de ea și am întrebat-o dacă vrea să se joace cu noi. Dana a zâmbit timid și a acceptat. Ne-am jucat toată ziua împreună, ne-am împărtășit poveștile și am râs mult. Am descoperit că aveam multe în comun: ne plăceau aceleași cărți, aceleași filme și aceleași jocuri. La sfârșitul zilei, ne-am despărțit cu greu, promițându-ne că ne vom revedea curând. De atunci, Dana a devenit cea mai bună prietenă a mea. Am petrecut împreună nenumărate momente frumoase: ne-am jucat, am învățat, am călătorit și am crescut împreună. Am împărtășit bucuriile și tristețile, secretele și visele noastre. Dana este mereu alături de mine, indiferent de situație. Este o prietenă loială, sinceră și grijulie.

Copilăria este o călătorie magică care ne definește ca ființe umane. Este o perioadă de inocență, libertate și descoperire, unde ne formăm valorile, personalitatea și modul în care percepem lumea.

Așadar, adulților: *Nu uitați niciodată magia copilăriei! Prețuiți inocența copiilor și oferiți-le libertatea de a explora, de a se juca și de a descoperi lumea cu ochi minunați! Protejați-le bucuria simplă și hrăniți-le curiozitatea naturală!*

Popularitate și empatie...

Pop Nicoleta Florina

Maya, o fată din New Orleans abia intrată la liceu, a suferit încă din clasele primare de bullying. Din primele zile ale vieții ei de liceu, se îndrăgostește de unul din băieții din clasele mai mari necrezând că va putea vorbi vreodată cu el. Adrian este un băiat de bani gata, cu renume de vedetă în liceu. Fetele școlii erau atrase de persoana acestuia, dar el știa cum să le țină pe toate la distanță.

Încă de la începutul liceului Maya, era văzută ca „ciudată”, ea având o mulțime de semne din naștere pe întreg corpul. Fata se simțea rușinată și încerca să-și ascundă „defectele” cât de bine putea, fie cu machiaj, fie cu haine lungi. Maya avea ochi verzi ca smaraldul și buze pline, parcă sculptate. Remarcabilă era inteligența ei, greu de descris, dar acestea nu puteau distra atenția colegilor ei de la semnele sale. Părinții Mayei au mutat-o pe aceasta de la o școală la alta, dar mereu a fost afectată de acest fenomen „bullying”. Nimeni nu i vedea adevărata sa valoare, descurajând-o în toate activitățile sale și afectând-o. Nu avea prieteni sau cu cine să vorbească despre problemele sale în afară de părinții ei. Toată copilăria ei a fost singură și dată la o parte de ceilalți copii, crezând că acele semne sunt o boală, dar cu timpul aceasta s-a obișnuit cu singurătatea.

Părinții ei au încercat să o ajute să-și accepte înfățișarea spunându-i că e specială și unică reușind să îi dea încrederea necesară pentru a purta haine cu vedere la piele. Zilele următoare, Maya a mers la școală într-un tricou, convingându-se că nu-i va păsa

REVISTA LICEULUI

de părerea celorlalți, dar ajunsă la școală totul se schimbă. Pe holul liceului toți copiii au început să râdă de „defectele” ei, iar fata și-a pierdut din nou încrederea de sine și, vizibil rușinată, a început să plângă. La un moment dat, o voce masculină se auzea de după toate răsetele fără milă. Era Adrian și îi lua apărarea Mayei.

- Nu aveți de ce râde, Maya e o fată specială, frumoasă și cu o inteligență de invidiat. Sunteți invidioși pe calitățile sale și nesiguri pe voi.

Vizibil nervos acestea spuse:

- De azi încolo cine se ia de Maya, se ia și de mine. Nu vreau să mai aud o vorbă urâtă despre ea.

Pentru prima dată cineva era lângă ea când îi era greu și îi lua apărarea în fața colegilor răutăcioși. Tuturor le era frică de Adrian, deoarece tatăl său ajuta financiar liceul și putea da afară pe cine voia.

Misterul din toamnă

Vaida Alesia

Se spune că locuitorii micului oraș Mensaes din sudul Argentinei își părăsesc locuințele de la prima frunză arămie căzută și se întorc la începutul primului fulg purtat de vânt. Când sunt întrebați de ce fug din oraș, oamenii tind să fie iritați.

Recent mutată în acest orașel, curiozitatea subiectului mi-acapară mintea, eram dornică să descopăr singură cauza pentru care locuitorii detestau și evitau acest oraș pe timpul toamnei.

Încercarea de a scoate cu cleștele anumite informații de la bătrânii din azilul unde lucram a eșuat până la convorbirea cu doamna Rosardes, care chiar dacă obosită de atâția ani adunați pe tâmpile, îmi trezise și mai multe întrebări, oferind răspunsuri vagi. Erau un început, o pistă către răspunsul pe care îl căutam.

Sunetul pieselor de șah mutate pe tablă erau singurul sunet pe care îl auzai în salonul domnului Fritz. În afara zilelor de sărbătoare sau a zilelor nefericite, azilul era învăluit în liniște. Priveam pe geamul salonului, coroanele arborilor ce deveneau scâldate în aur, apoi în rugină. Oamenii începeau să evacueze orașul, străzile devenind tot mai pustii. Încă de la primele ore ale dimineții când soarele abia își dezmoțise razele, tinerii veneau pentru a-i lua pe cei dragi. În câteva zile orașul avea să fie doar o mantie de arbori ruginiți și pustii, un oraș parcă uitat la fier vechi.

Presupunerea mea era corectă, au trecut doar două zile, iar orașul era învăluit într-o liniște sumbră. Fiorii de pe șira spinării erau nelipsiți, aveam un oarecare sentiment de poltronerie, neștiind exact riscurile la care mă supun pentru a-mi satisface curiozitatea minții. Analizam atentă orice posibilă schimbare, apariție, ba chiar orice posibil sunet răsărit.

Maya îi mulțumi rușinată, dar și fericită că băiatul visurilor ei îi ținea partea și o ajuta. Aceștia au petrecut toată după-amiaza vorbind și cunoscându-se mai bine, fata povestind-i prin ce a trecut de-a lungul vieții și toate momentele de traumă pe care le-a tolerat. Băiatul o asigură că va face tot posibilul să o ajute să scape de bullying și de toate temerile pe care aceasta le-a acumulat de-a lungul anilor. Trecând timpul, Maya devenise cea mai bună prietenă a lui Adrian, cei doi fiind inseparabili. Viața Mayei s-a schimbat radical, fiind acceptată de toată lumea și nemaivând probleme cu încrederea de sine. Fata a învățat să-și iubească „defectele” și să se simtă bine în pielea sa datorită prietenului ei. Ea nu mai asculta părerile celorlalți, empatia băiatului au dus-o pe culmile succesului în viață.

Luam notițe, fotografiam, ieșeam la plimbări lungi fără o destinație concretă. Începeam să cred că e doar un mit străvechi ce terifia oamenii.

Dar puteau oamenii fi atât de terifiați fără dovezi concrete?

Mi-am continuat rutina, strict din ambiție, speranța se stinse precum lumânarea.

Dar când speranța moare, atunci apare răspunsul.

O fire morbidă, ce trosnea cu fiecare pas frunzele fără viață, se plimba atent, analizând cu privirea obosită și plină de ură orașul. Părul auriu cu umbre arămii se legăna prin praful de pe drum.

Sângele îmi înghețase în vene, nu mi-am imaginat vreodată că așa ar fi înfățișarea zânei toamna.

Dar de ce venea doar in Mensaes? Acest tip de întrebări îmi tulburau concentrarea.

Simțeam că ambiția și curiozitatea m-au adus într-un punct critic, de unde posibil era să nu am scăpare.

Timp de câteva zile am reușit să mă ascund. În acele zile studiam minuțios orice articol de presă, conținutul cărților și orice alte surse. Îmi formam concluzia unui eveniment supranatural, dificil de înțeles, ce probabil era explicația privirilor iritate și a răspunsurilor vagi. Evenimentul era un mister. Era evitat pentru că aceasta se considera cea mai eficientă variantă pentru stoparea manifestărilor lui. Convinsă că răspunsul complet se afla la sursă, adrenalina îmi oferea curajul de a înfrunta creatura.

Am pășit în fața ei privind în ochii plini de dispreț. Nu îmi pot explica dacă era mirare sau furie, dar într-o clipă am simțit cum propriile picioare îmi devin stană de piatră. Am înlemnit respirând sacadat, dar am reușit să îmi găsesc graiul pentru a rosti o întrebare banală.

De ce faci asta?

REVISTA LICEULUI

Nu știam ce este în capul meu de aveam impresia că voi primi un răspuns și o poveste cu final fericit precum în romane.

Un răspuns am primit, dar se pare că prețul acestuia nu era milos. Cuprinsă de crengi și acoperită de sute de frunze precum un coșciug am văzut răspunsul.

Am văzut tărâmul, ce odată a fost regatul ei, am văzut-o pe ea, frumoasa zână a toamnei din cărțile copilăriei, am simțit durerea, când totul a fost distrus pentru a crea ceea ce numim noi realitate, am simțit furia și dorința de răzbunare din inima ei.

O lume de basm și fantezie ce a fost distrusă pentru o viață monotonă, ce s-a întors pentru răzbunare și nu lasă nimic în cale, nici măcar pe mine.

Am înțeles de ce oamenii fug, în fiecare toamnă totul se distruge, totul moare, totul se răcește. În restul lumii furia ei nu e distrugătoare cu toate că se resimte, dar în acest orașel din Argentina, unde se afla tot ce iubea mai mult, totul moare, iar furia ei arde, nimicește.

Apusul de după răsărit

Rus Tudor

ACTUL ÎNTÂI: Două suflete

Moarta-mi apare în zare, cerul fără de soare, iar cu sufletul de gheață drum îmi fac către masa.

Cu chiu, cu vai, cu picioarele din pai, ajung la masa cea din rai, numai ca să văd o misterioasă umbră neagră ca o sageată de rapidă.

După ce ochii mei de adormit au dat naștere la o pisică neagră cu ochii de smarald și blana ca o mantie, vocea mea cea proaspăt folosită zice: „Nero, pisicuța mea cea dragă, ce mai faci la ora asta ?”.

Cu o scurtă întoarcere de cap, de parcă m-ar fi înțeles, se uita la mine cu ochii de smarald, de parcă ar vrea să-mi zică ceva, când deodată mă izbește „Nu-i mâncare pe masa!!!”. Cu pașii de gigant, mă îndrept înspre bucătăria-mi cea de vis .

ACTUL AL DOILEA : Până și animalele gândesc

După nouă ore lungi și grele, la ușa mea stau și mă gândesc: „Oare viața aceasta lungă și obositoare e chiar a mea să o trăiesc?”, dar după câteva secunde lungi, deschid ușa cea închisă și, cu ochii în distanță, pe parchetul cel cafeniu, observ o pată neagră, ca de noapte, care mă întâmpină cu ochii ei ca de copil, cu coada ei cea lungă mă îndeamnă să o urmez .

Când mă schimb și costumul mi-l atâr în cuierul cel mâncat de timp și ghiare, Nero mă așteaptă în zare.

De cum mi-am terminat de oftat amarul, mă îndrept înspre Nero, ca să mă conducă departe de a mea supărare. După câțiva pași și câteva mofturi, am ajuns chiar la masa cea din vis, iar cu un gând în mintea mea, încep a-i pregăti masa cea domnească.

După ospățul lui de rege, cu corpul lui energetic și plin de viață, începe a mă conduce înspre patul meu cel dulce, moale și gigant, unde am să-mi arunc corpul pentru încă o noapte și o zi .

ACTUL AL TREILEA: Anii trec

După câțiva ani lungi și grei, mă trezesc din nou în fața ușii mele cu costumul meu de stofă și geanta mea de piele ruptă de ani și vreme, de data asta cu o diferită întrebare „Când se va mai opri acest ciclu nesfârșit al vremii?”, iar cu silă, poate chiar scârbă, îmi deschid ușa așteptându-mă să-l revăd pe Nero în prag, stând liniștit și așteptându-mi întoarcerea ca să-mi ia toate grijile de pe cap, dar când am deschis ușa, ochii mei nu-l zăreau pe Nero.

Când mi-am pus costumul de stofă și geanta de piele în cuierul cel bătut de vremea nepăsătoare, încep a-l căuta pe Nero prin coridor, dar nu-l zăresc. Cu o hotărâre de neclintit îmi înghit inima și, dându-mi la o parte gândurile că l-ar fi ajuns zilele, intru în faimoasa cameră cu masa cea din rai. Acolo îl văd pe Nero cu blana lui gri cu alb, cu ochii încrețoși stând pe mijlocul mesei unde duhul și l-a dat.

REVISTA LICEULUI

Lacrimi în ochii mei de om nu voiam apar, căci se îndeplinea cel mai mare coșmar al meu, de a-mi pierde singurul animal. Cu vocea mea crăpată de suferință insuportabilă, încep să urlu în gura mare „DOAMNEEEE DE CE AI ÎNDEPĂRTAT SPERANȚA DE LA MINE!!””

ACTUL AL PATRULEA: Într-un final

După moartea neașteptată a dragei mele pisici Nero, nimic nu a mai fost așa cum era odată.

Nu mai era niciun suflet jucăuș care să zburde prin această casă de lung uitată de lume și timp, unde a mai rămas un biet suflet de om care disperat se tânguiește pentru reîntoarcerea bunului lui companion.

Rana a aflat tămăduire nesperată. La câțiva timp omul observă o vagă luminiță de la masa lui cea goală și în mintea lui apare o mare întrebare „Oare ce suflet rătăcit ar vizita aceasta cocioabă?”.

Când deodată vede o față cunoscută, chiar iubită. Acesta tremura de fericire și de teamă, iar după ce văzuse fața lui, Nero pisica începu să vorbească „Oare de când nu ne-am mai întâlnit, omule bun și drag? Acum a sosit timpul să te conduc din nou către fericire”.

Frumosul din sobrietate

Vaida Alesia

Simțeam cum frustrarea îmi invadează trupul, iar invidia atingea un nivel greu de explicat. Nu puteam percepe cum roadele muncii mele, zecile de ore petrecute în fața calculatorului demodat, pe un scaun inconfortabil, nu aveau rezultate. Șeful meu, directorul, secretara, cu toții lipseau săptămâni întregi pentru că se relaxau în vacanțe exotice. În timpul acesta eu lucram. Îmi doream atât de mult să se schimbe starea asta, astfel încât toată îngâmfarea aceasta pe care o aveau să se risipească.

Aveam un salariu de prost gust, nu îmi permiteam nici măcar o vacanță la un hotel de trei stele, iar gândul că în acest concediu de o săptămână pe care îl primeam săptămâna viitoare, sora mea mă invitase la ea pentru a petrece timp împreună, mă dezgusta.

Locuia în Hawaii, mai exact în Honolulu, într-o casă sărăcăcioasă, o zonă situată în mijlocul naturii. Nu era nimic de făcut acolo. Nu erau cafenele, restaurante, o plajă, nimic. O zonă pustie. Nu înțelegeam de ce prefera să trăiască în acea zonă mizeră aceea.

Ajunse și săptămâna plecării, m-am imbarcat în avion privind clasa întâi cu invidie. De ce eu nu mă puteam bucura de o viață frumoasă? De ce aveam să fiu atât de sărac?

După ore bune de mers, în care nu m-a părăsit frustrarea, am ajuns la casa surorii mele, Maia. Aceasta m-a întâmpinat cu un desert specific zonei, ce nu arăta prea apetisant. Am refuzat, așteptând să îmi arate camera în care voi dormi. Am tratat-o cu nespuse răceală. Parcă nu eram eu.

Confuzia m-a cuprins când Maia mi-a arătat terasa din spate unde erau două covoare peste care puse câte o pătură subțire.

- Dormim afară?
- Da, în această perioadă, vremea e plăcută, chiar și noaptea, iar stelele sunt superbe! Nu mai zic de păsările ce cântă în fiecare dimineață un cântec parcă vindecător sufletului..

Am luat pătura subțire și am mers înăuntru așezându-mă pe patul de paie care părea mai convenabil decât covorul.

Maia veni în urma mea:

- Patul acela este pentru domnul Anania! Aceasta este locuința dânsului, m-a găzduit în tot acest timp.
- Poate dormi pe covor. Am călătorit ore bune într-un scaun groaznic.
- Cum poți fi atât de egoist? mi-a spus cu lacrimi în ochii.

În vremea în care eu și Maia sporovăiam pe tema patului, aud pași în spatele meu. Era Valeriu Anania. A intrat în casă cu un ulcior de lapte în mână. M-a întâmpinat cu un zâmbet cald. Părea atât de împlinit, atât de fericit.

- Dormi liniștit în acest pat, copile, cum spuneai tu, ai călătorit mult pe un scaun inconfortabil.

Cuvintele dânsului mă făceau să mă simt stânjenit. Erau puternice. Nu-mi explic cum de l-am ascultat.

Nu am reușit să închid ochii toată noaptea. Mă gândeam la fericirea și pacea din ochii domnului Anania, pe care nu mi-o puteam explica, având în vedere că trăia într-o sărăcie aproape lucie.

La auzirea unor șoapte provenite dintr-o cămăruță, m-am ridicat pentru a descoperi sursa lor, descoperindu-l pe domnul de cu seară, rugându-se într-o cameră mică, dar presărată cu icoane.

Nu eram un om credincios, dar rugăciunile șoptite de dânsul erau precum un izvor de liniște sufletească ce îmi trece prin trup.

În următoarele zile m-am ținut după dumnealui, cu dorința de a afla „poțiunea” pentru o pace interioară ca a lui.

Acesta m-a luat cu drag sub aripa sa, la fiecare pas povestindu-mi diverse, ce cu timpul m-au făcut să realizez cât de bogat eram, câte aveam, la care alții doar visau. Am întâlnit oameni aflați în brațele morții, oameni care nu aveau nimic.

Mereu am crezut că eu nu am nimic, dar întâlnind acești oameni, am realizat atât de multe, cât de binecuvântat am fost de fapt și ferit de Divinitate, pentru că, cu ajutorul domnului Anania am învățat și simțit pe Dumnezeu, cum nu reușisem vreodată.

Tot dânsul m-a învățat care este adevărata valoare a vieții, care nu era nicidecum cea materială.

Zilele alături de Maia și domnul Anania se sfârșiră, m-am întors acasă privind tot ce aveam cu alții ochii, realizând cât de nefolositoare erau multe dintre obiectele pe care le dețineam.

M-am mutat într-o casă modestă, la marginea satului în care m-am născut, un sat sărac, cu scopul de a ajuta și a le oferi oamenilor o viață mai bună. Cu timpul pacea sufletească pe care o văzusem în ochii aceluia om, domnul Anania, am simțit-o în propriul trup, aceasta crescând de fiecare dată când vedeam bucuria de pe chipul oamenilor pe care îi ajutam.

Datorită unui bătrân întâlnit într-o vacanță, un necunoscut, care nu doar că mă învățase prețuirea a tot de ce înconjoară, bucuria oferită de lucrurile și momentele simple ce sunt mai prețioase decât orice diamant sau vacanță de lux, m-a învățat și cât de egoist puteam fi, cât de mult rău îmi făceam, comportându-mă precum un nesuferit cu ceilalți, în loc să mă bucur pentru reușitele lor, le doream răul.

Este un pas greu de făcut pentru a reuși să vezi frumosul în simplitate, dar nu este imposibil și, uneori, când avem impresia că asupra noastră s-a năpustit ghinionul, ne simțim la capătul puterilor, frustrați și invidioși, înseamnă că trebuie să căutăm ceva sau pe cineva care să ne arate tot ce noi am uitat, lăsând răutatea să ne prindă în plasa ei.

Asta e ceea ce am învățat de la Bartolomeu Anania, omul care mi-a deschis ochii. Alături de dânsul, pe lângă kilometrii parcurși pe jos prin arșiță pentru a ajuta persoanele nevoiașe și a le da credință, chiar și tinerilor ce urmau să ia viața în propriile mâini, împreună ne bucuram de natura, de stele, de tot ce ne înconjură.

Prietenia dintre un om și un urs

Petrean Alexandru

Într-o dimineață luminoasă de primăvară, am pășit hotărât în direcția pădurii, acea lume ce părea să doarmă în tihnă. Pe măsură ce mă îndreptam tot mai profund în adâncurile sale, peisajul plin de calm părea să se trezească treptat din somnul său adânc.

Lumina soarelui pătrundea printre frunzele copacilor, creând un joc de umbre și lumini. Am început să aud cântecul păsărilor, care se trezeau la viață. Aerul era parfumat de florile de primăvară ce se deschideau în toate culorile. Pe măsură ce mă plimbam am întâlnit și animale sălbatice. Am văzut veverițe care săreau prin copaci, veverițe care ronțăiau nuci, cerbi care pasc în poieni. Am simțit că mă regăsesc în acest loc, că aici mă pot relaxa și uita de toate grijile. Am stat mult timp în pădure, bucurându-mă de frumusețea ei.

La un moment dat, am ajuns într-o poiană mare. În mijlocul poienii era un lac limpede. Am stat pe malul lacului și am admirat peisajul. Un urs a apărut din desișurile pădurii. S-a oprit în fața mea și m-a privit cu atenție. M-am simțit speriat dar și curios. Nu văzusem niciodată un urs atât de aproape. Ursul era mare și avea cu o blană maro-cenușie. Ochii mari și căprui îmi păreau blânzi și înțelegători. La prima vedere nu părea a fi un animal periculos. Mi-a spus ca numele lui este Bruno. Am fost surprins să aflu că ursul avea un nume. Nu mă așteptam să fie atât de sociabil. Dar Bruno era un urs blând și prietenos. M-a făcut să mă simt în siguranță în prezența lui. Am mers prin pădure mult timp, admirând frumusețea naturii. Mi-a arătat copaci și flori din mai văzusem niciodată. Mi-a povestit despre viața în pădure și despre animalele care locuiesc acolo. Am ajuns la o vizuină ascunsă în adâncul pădurii. Am fost puțin speriat la început, dar noul meu prieten m-a asigurat că nu am de ce să mă tem. Vizuiina era mică și confortabilă. Bruno mi-a arătat cuibul lui, unde dormea în timpul iernii. Mi-a arătat și un loc special unde-și ascundea mâncarea. Am vorbit despre multe lucruri și am râs mult. Am prins și eu curaj și l-am întrebat de ce urșii nu au coadă. Bruno a oftat adânc și mi-a povestit toată pățania cu vulpea cea șireată. La final a oftat adânc și mi-a spus:

- A fost o zi tristă pentru mine. M-am simțit diferit. Nu mai aveam coadă. M-am simțit rușinat și nesigur. Dar în

timp, am învățat să accept situația mea. Am realizat că nu coada mă face un urs. Sunt urs, indiferent dacă am coadă sau nu. Acum, sunt un urs puternic și curajos. Nu mă mai tem de nimic. Și sunt fericit, chiar dacă nu am coadă. Multă vreme am urât-o pe vulpe pentru ce mi-a făcut. Dar sentimentul de ură m-a măcinat prea mult. Nu mă face să mă simt mai bine, ci doar mai rău. Am început să mă gândesc la vulpe ca la o ființă care a greșit, dar care nu este rea prin natura ei. Am învățat că ura nu este o soluție. Ura nu mă face să fiu mai puternic, ci mai slab, mai închis, mai izolat. Așa că am decis să o iert pe vulpe. Nu a fost ușor, dar a fost necesar. Acum sunt mai fericit, mai împlinit. Sunt mai liber."

Am ascultat povestea lui Bruno cu sufletul la gură. Am simțit tristețea lui, dar și curajul și puterea lui. L-am îmbrățișat și i-am spus:

- Ești un urs minunat, Bruno. Nu trebuie să te simți rușinat de tine. Ești perfect așa cum ești.

Cuvintele lui Bruno m-au impresionat profund. M-au făcut să realizez că ura este o emoție toxică care ne întunecă mintea și ne întunecă sufletul. Am învățat de la Bruno că este important să iertăm pe cei care ne-au greșit. Iertarea nu înseamnă că acceptăm ceea ce au făcut, ci înseamnă că ne eliberăm de ura și de furia pe care o simțim față de ei. Iertarea este o act de putere și de compasiune. Este un act care ne poate face să fim mai fericiți și mai împliniți.

Am continuat să ne plimbăm prin pădure, bucurându-ne fiecare de compania celuilalt. M-am simțit fericit și împlinit că am avut ocazia să cunosc un urs atât de special precum Bruno.

Natura și culorile ei*Bâlc Ilie**„Natura are cea mai bună cutie de culori”*

Acest citat dorește să pună în valoare paleta de culori a naturii. Natura are o multitudine de culori care îi poate satisface pe iubitorii de fotografii, și chiar pe simpli oameni care dau puțină atenție acesteia. Sper exemplul, toamna este însoțită de ruginiul frunzelor, primăvara e alături de culorile aprinse ale florilor, iarna cu acel alb pur învăluie totul în inocență.

Natura și culorile ei depind și de ore. Orele de aur în sunt cele în care cerul se transformă precum culoarea metalului prețios, iar asta datorită ultimului crâmpei de lumină. Oră de aur poate să fie și dimineața, când cerul începe să se lumineze iar soarele să strălucească iar. Dar natura mai are pe lângă toate aceste aspecte, animale, precum fluturii care au culori specifice, buburuzele roșii, iepurașii, bobocii. Toate formează împreună un ciclu al naturii de care noi oamenii ne bucurăm din plin și pentru care ar trebui să fim recunoscători.

Am putea să numim toate aceste minunății un tablou pictat cu atenție deplină, dragoste și tandrețe, îl mai putem privii ca pe un dar al lui Dumnezeu dedicat fiilor Lui. De-a lungul timpului, artiștii și-au găsit inspirația în natură și în frumusețea ei. Natura este o sursă bogată de culori și de texturi care au fost utilizate pentru a crea opere de artă uimitoare.

De la culorile luminoase ale florilor și ale fructelor, la nuanțele pastelate ale cerului și ale apelor, natura oferă o gamă variată de tonuri care pot fi utilizate pentru a crea frumosul, unicul, senzaționalul. Unul dintre cele mai importante avantaje ale culorilor naturale este că ele sunt autentice. Acesta sunt create, nicidecum manipulate sau modificate de mâna omului. Aceasta înseamnă că ele sunt pure și autentice, ceea ce le face să fie mai valoroase și mai apreciate. În plus, culorile naturale sunt armonioase, ceea ce le face să fie mai ușor de combinat și utilizat. Natura mai oferă o varietate de peisaje uimitoare, de la munți și păduri, la plaje și deșerturi. Fiecare din acestea are propria sa frumusețe și caracteristici unice.

Peisajele montane sunt impresionante prin varietate de culori și forme pe care le oferă. Munții acoperiți de zăpadă, vârfurile înalte și stâncile abrupte sunt doar câteva elemente care fac din ele un adevărat spectacol. Pădurile sunt un alt tip de peisaj care oferă o frumusețe aparte. Copacii impunători, frunzele verzi și florile colorate creează un cadru natural deosebit.

Plajele sunt un alt tip de peisaj care atrag turiști din întreaga lume. Nisipul fin, valurile peste care unduiesc razele soarelui creează o atmosferă relaxantă, de vacanță. Plajele sunt locul perfect pentru a te bucura de soare și de apă. Ele oferă o panoramă a soarelui strălucitor care se îmbină cu nisipul infinit, pe o distanță considerabilă.

Astfel, natura ne oferă o varietate de culori și peisaje, toate uluitoare, fiecare cu propria sa frumusețe, cu caracteristici unice.

Lumina adevărului*Fălcușan Georgiana Maria*

Răsărire ca din pământ, pe neașteptate, amestecată cu ierburile și copacii, mi se dezvăluia tot mai limpede în lumina știrbită a pădurii.

Aerul era rece, iar crengile copacilor se legănau ușor, filtrând lumina apusului. Pășeau încet, simțindu-mi inima bătând în piept ca un ecou al temerilor mele. Știam că fuga nu mai era o opțiune.

David stătea pe un trunchi de copac căzut, privind undeva în gol, de parcă încerca să descifreze gândurile vântului. Îl cunoșteam prea bine, liniștea lui nu era niciodată doar speranța cuvintelor, ci un întreg univers de gânduri nerostite.

- Știi că n-ai nevoie să spui nimic, nu? a zis el, fără să mă privească.

Respirația mi s-a blocat pentru o clipă. Poate că bănuia deja ce aveam să spun, poate că simțise și el tensiunea care se așezase între noi în ultimele luni, dar cuvintele trebuiau rostite.

- Ba da, am nevoie, am răspuns, forțându-mă să fiu sinceră.

A întors capul spre mine, iar privirea lui m-a făcut să simt că pământul de sub picioare nu mai era atât de stabil. Îl știam de ani de zile, dar acum, în momentul acesta, aveam impresia că era pentru prima dată când ne vedeam cu adevărat.

- Îmi pasă de tine mai mult decât ar trebui, am continuat. Mai mult decât credeam că este posibil.

Cuvintele au plutit între noi, suspendate în aer ca frunzele pe care vântul le ținea în echilibru înainte de a le lăsa să cadă. Nu știam că, orice s-ar întâmpla, măcar am fost sinceră.

David a rămas tăcut câteva secunde care mi s-au părut ore. Apoi, încet, un zâmbet i-a înmuiat colțurile buzelor.

- Și tu crezi că eu nu simt la fel?

Lumea cu tot zgomotul și nesiguranța ei s-a redus dintr-o dată la acel moment. Era sinceritatea. Era curajul de a spune ceea ce simți. Era liniștea pe care o simți atunci când adevărul nu mai este o povară.

TEME ÎN DIALOG**Cartea sau ecranul?****Cartea sau ecranul?**

Coasă Mihaela

ECRANUL MĂ FURĂ DE MINE, CARTEA MĂ ADUCE ÎNAPOI

Sunt momente în care stau cu telefonul în mână, pierdută în lumea digitală, și mă întreb: mă informez sau doar fug de mine însămi? Pe de altă parte, atunci când citesc o carte, am senzația că mă întorc spre mine, că îmi regăsesc gândurile și emoțiile. Nu este doar o alegere între două forme de consum al informației – este o alegere între a fi prezent în propria mea viață sau a mă lăsa distrasă de zgomotul constant al ecranelor. Fiecare dintre noi se află, poate fără să își dea seama, între aceste două direcții: întoarcerea spre sine sau fuga de sine.

ECRANUL – O ILUZIE A CONECTĂRII ȘI O EVADARE CONTINUĂ

În era digitală, ecranele au devenit refugiul nostru preferat. Când suntem triști, oboșiți sau plictisiți, ne uităm la un video, derulăm rețelele sociale sau căutăm ceva care să ne distragă atenția. Pare o soluție rapidă și eficientă, dar în realitate, este doar o fugă de sine. În loc să ne confruntăm gândurile, le acoperim cu zgomotul digital. După ore întregi petrecute cu ochii în telefon, ne dăm seama că am fost ocupați, dar nu am făcut nimic semnificativ. Ecranul ne oferă iluzia conectării, dar ne îndepărtează de noi înșine.

Îmi amintesc o seară în care m-am simțit copleșită de gânduri și am decis să îmi verific telefonul „doar pentru câteva minute”. Ore mai târziu, după ce am văzut sute de imagini, videoclipuri și postări, nu mă simțeam mai bine. Dimpotrivă, mă simțeam mai obosită, mai deconectată de mine însămi. Nu mi-am rezolvat gândurile, doar le-am amânat. Ecranul nu mi-a oferit răspunsuri, doar mi-a furat timpul.

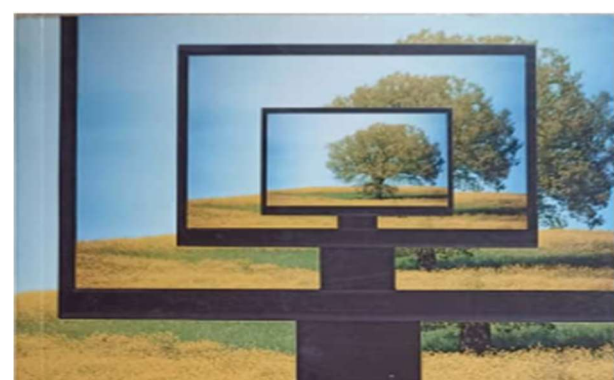
CARTEA – UN DIALOG CU PROPRIA CONȘTIINȚĂ

Cartea este opusul ecranului. Nu ne bombardează cu informații rapide, nu ne cere să trecem repede de la un subiect la altul. Ea ne obligă să fim prezenți, să ascultăm, să înțelegem. Când citesc, simt că fiecare pagină este o conversație între mine și autor, o șansă de a vedea lumea dintr-o altă perspectivă. Dar, mai mult decât atât, cartea îmi oferă spațiu să gândesc, să mă întreb cine sunt și ce simt.

Îmi amintesc o altă seară, una în care am ales să citesc în loc să stau ancorată în ecranul telefonului. Am luat o carte care mă atrăgea de mult timp și am început să citesc. Pe măsură ce mă adânceam în poveste, am simțit că îmi regăsesc liniștea, că mintea mea nu mai era haotică. Când am închis cartea, nu am avut senzația că am pierdut timp, ci că l-am câștigat. Era ca și cum, prin fiecare pagină, mă apropiam mai mult de mine însămi.

CONCLUZIE

Întrebarea „cartea sau ecranul?” nu este doar despre preferințe, ci despre direcția în care ne îndreptăm. Ecranul ne poate captiva, dar ne poate și îndepărta de noi înșine. Cartea, în schimb, ne oferă un moment de respiro, un spațiu în care să ne regăsim. Într-o lume în care suntem mereu tentați să fugim de gândurile noastre, poate că ar trebui să ne întrebăm mai des: aleg să mă întorc spre mine sau să mă pierd în zgomotul digital?

BIBLIOTECA ÎN ACȚIUNE

„Dezvoltarea abilităților parentale pentru a asigura drepturile și sănătatea mintală a copiilor”

În cadrul proiectului, derulat cu sprijinul tehnic al UNICEF în România și al Asociația HoltIS, elevii școlii noastre au participat la Lecția Națională „*Cum învățăm să învățăm?*”, activitate desfășurată în biblioteca școlii.

Elevii au participat cu interes la discuții și activități interactive despre metode eficiente de învățare, organizarea timpului și importanța încrederii în propriile forțe. Prin exemple practice și idei utile, copiii au descoperit că învățarea poate deveni mai ușoară și mai plăcută atunci când folosim tehnici potrivite.

Activitatea a transformat biblioteca într-un spațiu prietenos, plin de curiozitate, colaborare și voie bună.

În biblioteca liceului s-a desfășurat **Lecția Națională – GESTIONAREA EMOȚIILOR**, eveniment organizat în cadrul proiectului „*Dezvoltarea abilităților parentale pentru a asigura drepturile și sănătatea mintală a copiilor*”, desfășurat cu sprijinul tehnic al **UNICEF în România**.

Elevii au participat la jocuri și exerciții interactive menite să îi ajute să își înțeleagă mai bine emoțiile. Folosind cartonașe cu emoticoane care exprimau diferite stări — bucurie, tristețe, surprindere, furie sau emoție — ei au identificat și discutat despre sentimentele pe care le trăiesc în diverse situații. Activitatea a încurajat comunicarea, colaborarea și exprimarea sinceră a emoțiilor într-un mod relaxat și prietenos.

Prin această experiență, elevii au înțeles că recunoașterea și gestionarea emoțiilor reprezintă un pas important pentru dezvoltarea încrederii în sine și pentru relații mai bune cu cei din jur.

**„PRIETENIE ... PE
O ... SFOARĂ ...”**

**Proiect educațional cu
participarea**

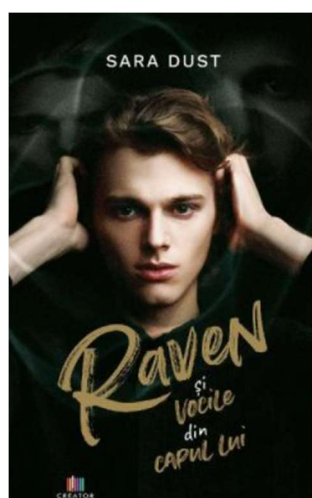
**Bibliotecilor publice și
școlare din
România, Republica
Moldova ș.a.**

Principalul scop al proiectului a fost:

- Promovarea schimbului de experiență interjudețean pentru a obține o perspectivă asupra unei imagini complete și corecte cu privire la școală și instituții culturale din întreaga țară.
- Perioada de derulare: aprilie - iulie 2025.

Numele parteneriatului, „Prietenie ... pe o ... sfoară ...”, a fost inspirat de activitatea practică ce însoțește atelierul de lectură. Fiecare copil participant la program (se prezintă autorul, se lecturează un fragment din opera autorului), a realizat un desen inspirat de cartea prezentată (din schițele unicat propuse)

Raven și vocile din capul lui – Sara Dust

Volumul *Raven și vocile din capul lui*, scris de Sara Dust, a fost tradus în limba română și publicat în anul 2021, la Editura Creator, Brașov, redând povestea lui Raven, un tânăr care vrea să câștige lupta cu vocile din capul lui, voci care preiau controlul în fiecare moment de slăbiciune a personajului. Tot ce își dorește acesta este să ajungă să cunoască liniștea, iar în acest proces, personajul se pierde pe sine de mai multe ori.

Imaginația se contopește cu realitatea, iar mintea personajului devine haos, unul frumos, după cum ar spune April, prietena lui. Oamenii se întorc în anumite locuri cu un motiv. Universul are mereu un plan și nu și-ar pierde timpul să aducă două suflete împreună, dacă inimile lor nu ar bate pe același ritm și nu ar putea să facă schimb de bucăți din inimă până ajung să se repare reciproc. Doar că Raven are un secret atât de întunecat, încât April poate citi durerea din ochii lui de fiecare dată când îl privește.

Protagonistii cărții sunt, deci, Raven și April. Raven, în vârstă de 18-19 ani, care se confundă cu problemele și vocile din capul lui, și April, o tânără de 17-18 ani, care se întoarce acasă după pierderea mamei sale și încearcă să îl ajute pe Raven.

De la începutul cărții până la sfârșit, acțiunile sunt captivante și pline de aventură. Această carte merită citită, deoarece arată realitatea și cum mulți oameni cu probleme nu sunt ajutați de ceilalți. Raven ne arată că oamenii nu sunt ceea ce par la prima vedere și că, de multe ori, o aroganță aruncată în vânt este, de fapt, un strigăt de ajutor.

Raven și vocile din capul lui este adresată tuturor adolescenților și merită citită pentru a realiza cum unii oameni pot avea multe probleme și cum aceștia sunt tratați de cei din jurul lor.

Andreea Florian

RECENZII DE CĂRȚI

Jocurile moștenirii – Jennifer Lynn Barnes

Jennifer Lynn Barnes este o scriitoare americană tânără, care scrie romane pentru adolescenți și care a avut succes încă de la primele cărți publicate, câștigând premiile Goodreads Choice 2022 pentru cea mai bună ficțiune pentru tineri.

A scris mai multe serii cum ar fi: *The Squad*, *The Fixer*, *Raised by Wolves*, *The Naturals*, dar seria cu cea mai mare priză la public a fost *The Inheritance Games* (*Jocurile moștenirii*).

Seria „*Jocurile moștenirii*” este formată din 6 cărți, dar în limba română au fost traduse primele 4 volume: *Jocurile moștenirii*, *Moștenirea Hawthorne*, *Gambitul final* și *Frații Hawthorne*.

Întreaga narațiune este o poveste a unei Cenușărese moderne, unde situațiile posibil reale se împletesc cu cele aflate la limita credibilului. Personajul principal, Avery Grambs, este o tânără singură pe lume, pentru care singurul sprijin este o soră vitregă.

Avery Grambs este ambițioasă și învață foarte bine, conștientă fiind că singura ei șansă de reușită este să obțină o bursă pentru facultate. Nimic nu prevestea însă modul în care viața ei se va schimba, atunci când se trezește în ipostaza de unică moștenitoare a miliardarului Tobias Hawthorne. Acest „privilegiu” însă vine la pachet cu e serie de aventuri periculoase, în care ea este vânată de dușmani ai bătrânului Hawthorne, dar și de cei patru nepoți ai acestuia, care o privesc, la început ca pe o impostoare.

Acțiunea este extrem de alertă, cu schimbări bruște de situație și cu alianțe surprinzătoare.

Este o lectură care te ține cu sufletul la gură, de la prima până la ultima pagină.

Finalul fiecărei cărți din seria „*Jocurile moștenirii*” este surprinzător și lasă loc de interpretare și multiple posibilități pentru deznodământ.

Așadar, pentru o incursiune într-un lung șir de aventuri spectaculoase, vă invit să citiți „*Jocurile moștenirii*”.

Nadia Berar

RECENZII DE CĂRȚI

Întâi l-au omorât pe tata – Loung Ung

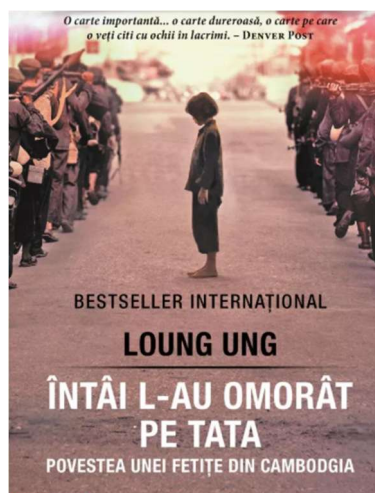
Întâi l-au omorât pe tata este o carte scrisă de Loung Ung, în care autoarea relatează cu mult curaj și durere experiența sa ca fetiță în timpul regimului brutal al Khmerilor Roșii din Cambodgia. Cartea oferă o mărturie cutremurătoare despre viața sub regimul lui Pol Pot, un capitol întunecat din istoria Cambodgiei, unde milioane de oameni au fost supuși la exterminare și suferință.

Loung Ung își împărtășește experiențele dureroase din perioada în care familia sa a fost distrusă și viața i-a fost schimbată pentru totdeauna. Prin cuvintele sale, autoarea reconstituie momentele de groază și suferință, dar și momentele de curaj și speranță care i-au permis să supraviețuiască în mijlocul haosului. Cartea nu doar că oferă o imagine despre atrocitățile comise, dar și despre lupta interioară a unui copil care își pierde familia, dar nu își pierde speranța.

În ciuda durerii evidente care transpare din fiecare pagină, povestea este și un omagiu al forței interioare. Loung Ung reușește să creeze o legătură profundă cu cititorul, ducându-l într-o călătorie emoțională care nu poate lăsa pe nimeni indiferent.

Recomand lectura acestei cărți pentru că este o poveste emoționantă despre supraviețuire, curaj și puterea de a merge mai departe, chiar și în cele mai grele momente. Este o lecție de viață despre reziliență și despre impactul devastator al regimurilor opresive asupra oamenilor obișnuiți.

Fehér Alexandra

Prizonierul B-3087 – Alan Gratz

„Prizonierul B-3087” este un roman cutremurător inspirat din fapte reale, care urmărește povestea lui Yanek Gruener, un băiat evreu care a supraviețuit ororilor Holocaustului. Pe când avea doar 10 ani, viața lui s-a schimbat complet – familia i-a fost luată, iar el a fost forțat să treacă prin zece lagăre de concentrare naziste.

Cartea este o mărturie dureroasă a cruzimii omului, dar și a forței incredibile de rezistență, de a spera și de a merge mai departe, chiar și în cele mai întunecate momente. Yanek luptă cu frica, foamea, nedreptatea și durerea, dar refuză să renunțe la umanitatea sa.

Recomand această carte pentru că este o lecție puternică de istorie, dar și de viață. Te face să apreciezi libertatea, familia și curajul de a nu renunța. Este emoționantă, tulburătoare și imposibil de uitat.

Bujor Lidia

Cântec de leagăn de la Auschwitz – Mario Escobar

Apărut în anul 2019, publicat la noi în țară în anul 2021, la Editura RAO, *Cântec de leagăn de la Auschwitz*, surprinde povestea lui Helene Hannemann, o mamă și o asistentă medicală germană, care împreună cu soțul și copiii săi, este dusă în lagărul de concentrare Auschwitz, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Familia intră în vizorul naziștilor din cauza apartenenței la etnia rromă a copiilor și a soțului.

Helene se confruntă cu problemele și cruzimile din lagăr, încercând în fiecare zi să își protejeze familia și să-i ajute pe cei din jur. Durerea acestei femei și ororile la care asistă sunt cutremurătoare și sensibilizează profund cititorul, Mario Escobar, autorul volumului, având grijă să exploreze curajul și umanitatea în mijlocul celor mai întunecate circumstanțe. Sacrificiile făcute în numele dragostei și solidaritatea umană sunt cele două lecții majore pe care cititorul le învață parcurgând acest volum.

Povestea se încheie sumbru, deoarece Helene și familia ei mor, doar Blaz, copilul ei cel mai mare, reușește să scape, să fie liber.

Helene, a fost, așadar, o persoană foarte curajoasă și a luptat până la moarte pentru familia ei și pentru ceilalți, iar cartea merită citită deoarece înveți multe lucruri despre viață. Spre exemplu, să nu te dai bătut niciodată, chiar dacă este greu.

Lia-Raluca Georgiu

EDUCAȚIE ȘI ȘTIINȚĂ

➤ Materiale Avansate și Metamateriale

- Materiale cu structură auxetică (2010-2020)- materiale care se îngroașă atunci când sunt întinse, utilizate în protecție anticorozivă și textile inteligente.

- Graphenă și materiale 2D (după 2010) - dezvoltare de compozite ultra-rezistente pentru industria aerospațială și automobile, cu conductivitate termică excepțională .

- Generarea automată a materialelor prin AI (2025) - MatterGen (instrument AI pentru proiectarea rapidă a materialelor cu proprietăți customizate)

➤ Energie și Propulsie

- Fuziune nucleară controlată (2020-2025) - Tokamak-ul WEST (Franța) a menținut plasmă timp de 1.337 secunde (record mondial), apropiind energia curată comercială .

- Reactori solari (2025)-sisteme ce transformă CO₂ din aer în combustibili lichizi, utilizând energie solară concentrată .

- Baterii cu solid-state (2020-2025) - înlocuirea electroliților lichizi cu materiale solide, creșterea siguranței și densității energetice în vehicule electrice

➤ Robotică și Biomecanică

- Proteze bionice cu feedback senzorial (2015-2025) - interfețe neuronale ce permit control intuitiv și percepție tactilă pentru membre artificiale.

- Roboți soft (2010) - roboți din materiale flexibile pentru chirurgie non-invazivă și explorare în medii fragile.

- E-Taste (2025) - dispozitiv electronic ce simulează gustul, cu aplicații în realitate virtuală și asistență medicală .

DESCOPERIRI ȘTIINȚIFICE ÎN DOMENIUL MECANICII ÎNTRE ANII 2000-2025

➤ Aerospațială și Mecanica Fluidelor

- Propulsie electrică pentru sateliți (Hall thrusters, 2010-2025) - Eficiență crescută față de propulsia chimică, utilizată în constelații satelitare.

- Cartografierea 3D a atmosferei exoplanetare (2025) - hărți detaliate ale vânturilor pe exoplaneta WASP-121b (Tylos), cu viteze de 33.000 km/h .

- Misiuni lunare autonome (2025) - Firefly Aerospace - aterizare precisă pe Lună și studii ale regolitolului cu rovere autonome .

➤ Modelare Computațională și AI

- Digital Twins** (2020-2025) - replici virtuale ale sistemelor fizice pentru simulări în timp real (e.g., teste de rezistență automotive).

- Optimizarea topologică generativă - algoritmi ce reduc greutatea structurilor până la 40%, păstrând integritatea (aplicații în aviație).

Inf. prof. Badiu Gabriel Adrian

CURIOZITĂȚI ȘTIINȚIFICE

Meduzele fuzionează într-o entitate unică atunci când sunt rănite

Cercetătorii au descoperit că meduzele, de fapt doar unele dintre acestea, își pot fuziona corpurile atunci când sunt rănite. Adaptarea unică, care implică îmbinarea sistemelor lor nervoase și a stomacului, nu a fost niciodată văzută la nicio altă specie!

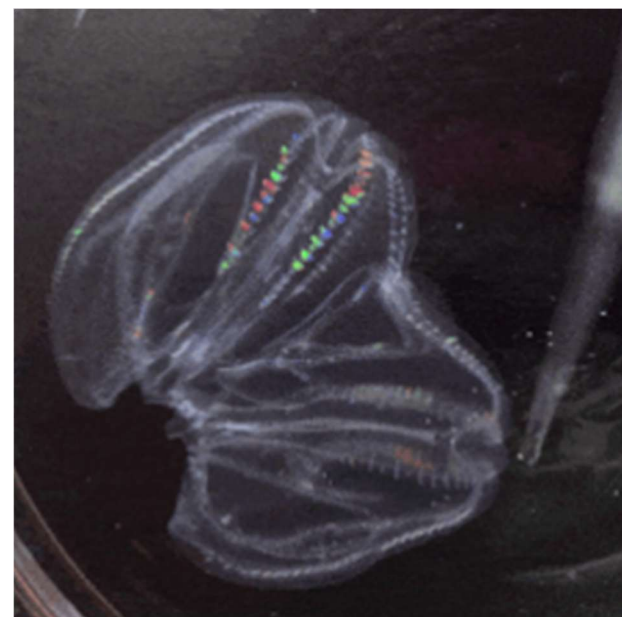
Un nou studiu arată că aceste creaturi bizare de adâncime, cunoscute sub numele de *meduzele pieptene*, pot fuziona atunci când sunt rănite, creând un singur individ masiv cu sisteme nervoase și stomacuri combinate permanent.

„Am fost foarte încântat (când le-am descoperit)”, a declarat autorul principal al studiului Kei Jokura, biolog la Universitatea din Exeter din Marea Britanie și la Institutul Național de Științe Naturale din Okazaki din Japonia.

Meduzele pieptene, cunoscute și sub denumirea de ctenofori, sunt un grup de peste 100 de specii de creaturi gelatinoase, cu tentacule mici, asemănătoare pieptenilor. Aceste vietăți cu aspect extraterestru creează fluxuri luminoase în adâncul mării, care delimitează celule specializate în corpurile lor translucide.

Ele sunt adesea considerate unele dintre cele mai bizare creaturi din adâncurile mării și se crede că sunt unul dintre cei mai vechi strămoși ai umanității.

Pentru prima dată, cercetătorii au reușit să unească corpurile meduzelor rănite (*Mnemiopsis leidyi*). Echipa a descoperit din întâmplare această abilitate incredibilă a acestor creaturi. Momentul descoperirii fuziunii meduzelor pieptene a fost când cercetătorii au constatat că unul dintre subiecții lor de testare lipsea dintr-un rezervor din laborator. Echipa a observat apoi că una dintre meduzele rămase era neobișnuit de mare și la o inspecție mai atentă, ei și-au dat seama că erau de fapt doi indivizi „împlețiți”, fără „o separare” aparentă între ei. Cercetătorii au bănuit că aceasta fuziune a fost o adaptare necunoscută anterior, declanșată de ambele meduze care au suferit răni. Pentru a dovedi acest lucru, ei au încercat să reproducă procesul de fuziune prin îndepărtarea unor mici secțiuni ale corpului de la 20 de indivizi și împerecherea lor unul lângă celălalt – dintre acestea, nouă dintre perechi au fuzionat cu succes.

Cercetătorii au considerat rănilor induse ca fiind „minore” în comparație cu cele pe care le-ar putea suferi în sălbăticie.

Haitonic Dacian

Sursa - <https://www.curiozitatistiinta.ro/>

ȘTIRI ȘI EVENIMENTE LICEALE**OLIMPIADE ȘI CONCURSURI ȘCOLARE**

În anul școlar 2024-2025, elevii Liceului Tehnologic "Constantin Brâncuși" au reprezentat cu succes liceul la **Olimpiada disciplinelor din a.c. Tehnologii** și au obținut numeroase premii și mențiuni. **Elevii clasificați pe locul 1 la faza județeană s-au calificat la faza națională a olimpiadei, desfășurată în perioada 23 - 27 aprilie 2025**

Elevi care au făcut performanță:

**EDIȚIA IV
COMPETITIA WORLDSKILLS
PROIECTARE ASISTATĂ
DE CALCULATOR**

Probe de concurs exclusiv practice, bazate pe standardele internaționale WorldSkills din domeniul

- Burse pentru pregătire în cadrul unor competiții internaționale de antrenament și participarea la Olimpiada Internațională de Meserii WorldSkills Shanghai 2025
- Faza națională – formarea Lotului Național WorldSkills de Proiectare Asistată de Calculator
- Juriu de specialitate din domeniul

21-22 mai 2025

Colegiul UCECOM „Spiru Haret”
București, România

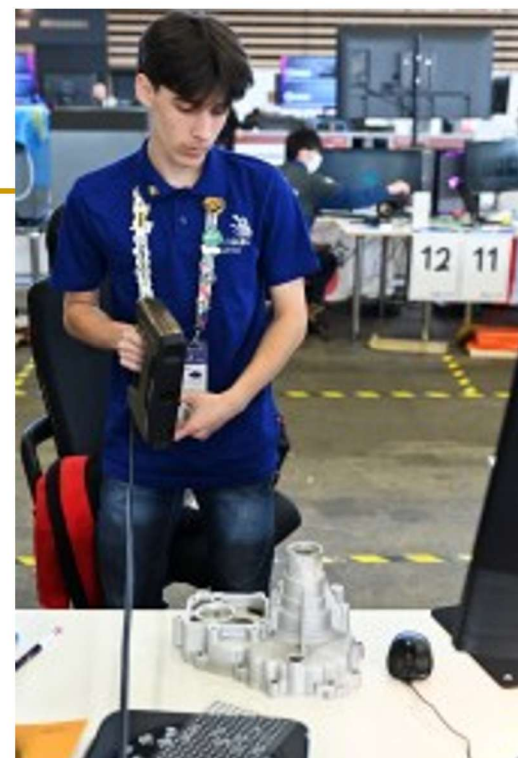
#unitedbyskills

**MECANICĂ-
Tehnician proiectant
CAD**

WorldSkills - Proiectare
asistată de calculator
Concurs internațional pe
meserii

Olimpiada disciplinelor
din a.c. Tehnologii

“
Sunt entuziasmat să particip la WorldSkills Lyon 2024, o oportunitate unică de a îmi testa abilitățile și de a învăța de la cei mai buni. Această competiție mă motivează să dau tot ce am mai bun și să îmi depășesc limitele. Abia aștept să îmi reprezint țara și să fac parte dintr-o comunitate globală de profesioniști.
”

ERIK MORAR
COMPETITOR

Reprezintă România la #WorldSkillsLyon2024

**TEHNICIAN
PROIECTANT CAD**

Olimpiada disciplinelor din a.c.
Tehnologii – Mecanică, faza județeană

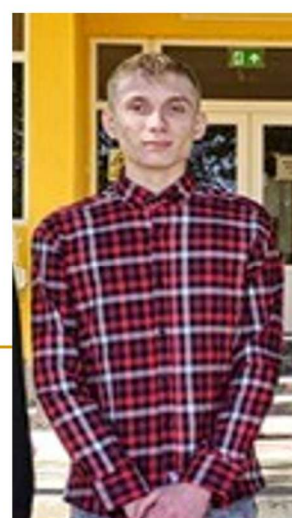

LOCUL 1 POCOL EMANUEL SEBASTIAN CLASA a XII-a B Calificare la faza națională	LOCUL 2 CZIRA DAVID CLASA a XII-a B	LOCUL 2 BALLA DAVID CLASA a XI-a B	LOCUL 1 FRIMU VLAD CLASA a XI-a B Calificare la faza națională
---	--	---	--

Ne mândrim cu elevii noștri!
Prof. pregătitori: Badiu Ginela și
Badiu Gabriel

Elevi care au făcut performanță:

**CONSTRUCȚII, INSTALAȚII ȘI LUCRĂRI PUBLICE –
Tehnician în construcții și instalații**

**Locul 2
Faza națională
Olimpiada disciplinelor
din a.c.Tehnologii**

**Olimpiada disciplinelor
din a.c.Tehnologii**

**Ne mândrim cu elevii noștri!
Prof. pregătitori: Tomșa Terezia și
Dumbravă Marinela**

Elevi care au făcut performanță:

**ECONOMIC-Tehnician
în activități economice**

**Olimpiada disciplinelor
din a.c.Tehnologii**

**Concursul de Cultură și
Educație Financiar-
Contabilă- faza
națională**

**Ne mândrim cu elevii noștri!
Prof. pregătitori: Viman Maria și
Fechete Vasile**

PERFORMANȚĂ REMARCABILĂ - calificare la concursul **WORLDSKILLS - faza internațională, Shanghai 2025!**

Competiția WorldSkills de Proiectare Asistată de Calculator a avut loc în perioada 21-22 mai la București!

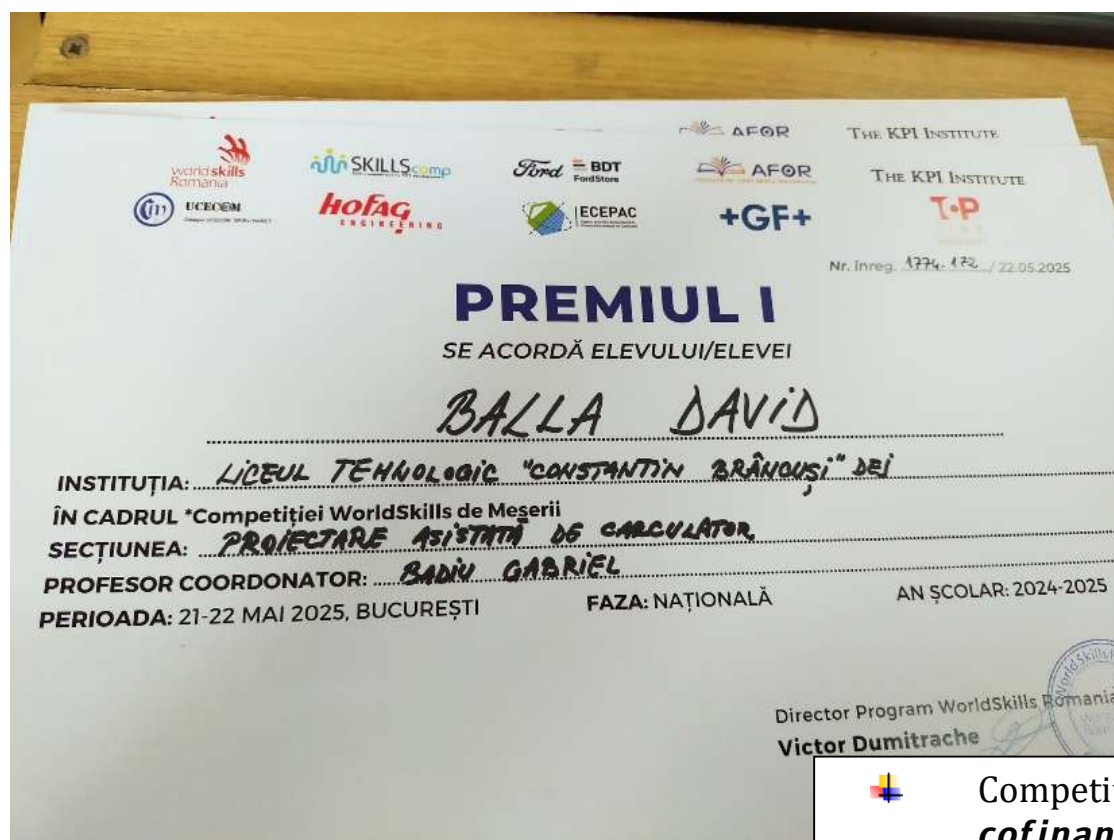
Cea de-a patra ediție a competiției a reunit **14 elevi din 9 județe**, aceștia reprezentând unități de învățământ participante în proiectul WorldSkills România **ECEPAC – Experti și Centre de Excelență în Proiectarea Asistată de Calculator**.

Competitorii au avut, în prima parte, de realizat modele 3D pentru trei componente diferite, create pe baza documentației tehnice primite, dar și desene de execuție detaliate pentru acestea. În partea a doua a zilei, aceștia au realizat un ansamblu complet, construit conform instrucțiunilor din fișa de concurs și reprezentarea 2D a acestuia, ziua încheindu-se cu o randare finală care să evidențieze într-un mod realist ansamblul creat.

Primii trei elevi clasificați fac parte din **Lotul Național WorldSkills de Proiectare Asistată de Calculator**, unde vor fi pregătiți de Expertul WorldSkills Gheorghe Cazan. Membrii acestuia vor parcurge sesiuni intensive de pregătire pentru a reprezenta România la competiții internaționale de prestigiu, precum **Olimpiada Internațională de Meserii WorldSkills - Shanghai 2026**, cu sprijinul [Hofag Engineering](#).

Rezultatul elevului nostru a fost remarcabil:

🏆 **Locul I: Balla David, Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși” Dej**, prof. coord. Badiu Gabriel Adrian

- Competiția **WorldSkills** este **cofinanțată prin** proiectul **Erasmus+ Skills Competitions for VET Development nr. 2022-1-PL01-KA220-VET-000086141**.
- Competiția WorldSkills România este recunoscută oficial de Ministerul Educației prin Calendarul Concursurilor Naționale Școlare 2025, fără finanțare M.E.C, Nr. 24184/5/15.01.2025, la poziția 10, capitolul N – Învățământ liceal tehnologic.

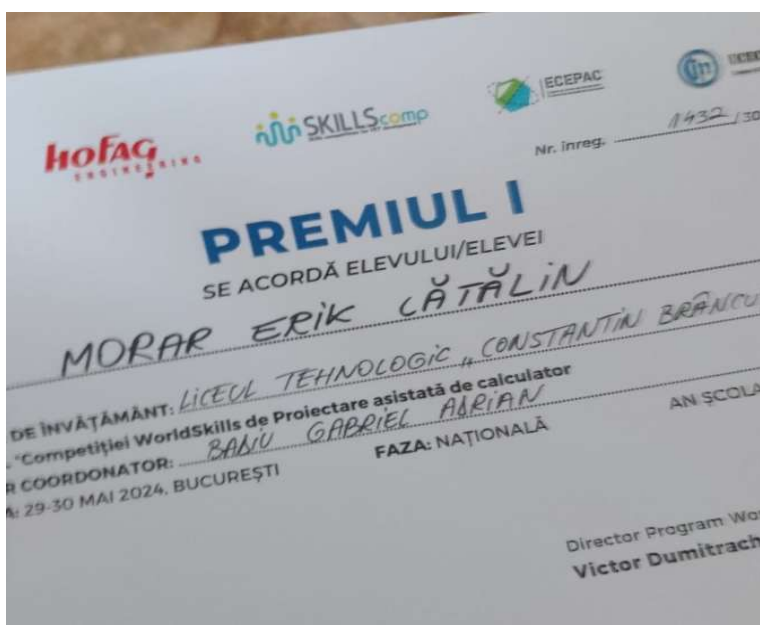
PERFORMANȚĂ REMARCABILĂ - participare la concursul **WORLDSKILLS - faza internațională, Lyon 2024!**

Elevul **MORAR ERIK CĂTĂLIN** a obținut **LOCUL 1** la faza națională a concursului **WORLDSKILLS - Proiectare Asistată de Calculator** - mai 2024 și **calificarea la etapa internațională!**

Elevul **POCOL EMANUEL SEBASTIAN FLORIN** a obținut un punctaj foarte bun (locul 4 la faza națională WorldSkills) fiind la un pas de podium. Profesorii care i-au îndrumat și susținut au fost: **BADIU GABRIEL ADRIAN** și **BADIU GINELA**.

MORAR ERIK CĂTĂLIN, elev în clasa a XI-a B/ specializarea "Tehnician proiectant CAD", a beneficiat de o pregătire intensivă pentru a reprezenta cu succes România la etapa internațională **WORLDSKILLS - Lyon 2024** Franța.

Participarea la această competiție este **cofinanțată prin programul Erasmus+**, Acreditarea Erasmus VET nr. 2024-1-RO01-KA121-VET-000204311 deținută de **Fundația WorldSkills România**.

Erik Morar – în timpul derulării competiției Worldskills, Lyon 2024

În cadrul concursului **WORLDSKILLS-Lyon 2024**, care a avut loc în septembrie 2024 în Franța, Erik a avut de parcurs probe ce utilizează un **software specializat pentru a crea imagini 2D , 3D și animații** ale proiectelor de producție, de la construcția de nave la industria aerospațială.

Partea cea mai spectaculoasă din probele parcurse de Erik este cea de **Reverse Engineering**. Aceasta constă în primirea unei piese complexe în format fizic, scanarea acesteia cu ajutorul unui scanner 3D Shining și transformarea norului de puncte în suprafețe. Rezultatele se importă apoi într-un software specializate tip Inventor, apoi sunt transformate în solizi, se modelează, după care se realizează desenul de execuție al piesei, în care sunt introduse toate datele de fabricație.

Pregătirea elevului **Morar Erik** a fost susținută de **ing. Badiu Gabriel**, profesor al liceului LTCB și de **ing. Gheorghe Cazan- Hofag Engineering S.R.L.**

Olimpiada Națională a Sportului Școlar - OINĂ

Olimpiada Națională a Sportului Școlar (ONSS) este o competiție oficială dedicată elevilor de gimnaziu și liceu din România. Aceasta este organizată de Federația Română de Oină în parteneriat cu Ministerul Educației.

Competiția promovează oina ca sport național al României și este structurată pe mai multe faze oficiale.

Structura competiției

Faza pe școală și locală: Echipele din unitățile de învățământ se înfruntă inițial la nivel local.

Faza județeană: Desemnează campioana fiecărui județ.

Faza regională (euroregiune): Câștigătorii județeni luptă pentru calificarea în marea finală.

Faza națională: Reunește cele mai bune echipe școlare de fete și băieți din țară

Echipa de oină fete a Liceului Tehnologic „Constantin Brâncuși” Dej a obținut Locul 1 la etapa județeană și Mențiune la Etapa Națională-Oină !

Profesor antrenor: **Gall Francisc Daniel**

Ne mândrim cu elevii noștri!

Echipa de oină băieți a Liceului Tehnologic „Constantin Brâncuși” Dej a obținut Locul 1 la etapa județeană și Mențiune la Etapa Națională-Oină !

Profesor antrenor: **Gall Francisc Daniel**

Concursul Național de Matematică „Adolf Haimovici”

PETREAN ALEXANDRU – clasa a X-a A

Mențiune la
Concursul de matematică aplicată „Adolf Haimovici”

Această distincție este rezultatul talentului,
perseverenței și pasiunii sale pentru
matematică.

Prof. îndrumător: Oros Gabriela.

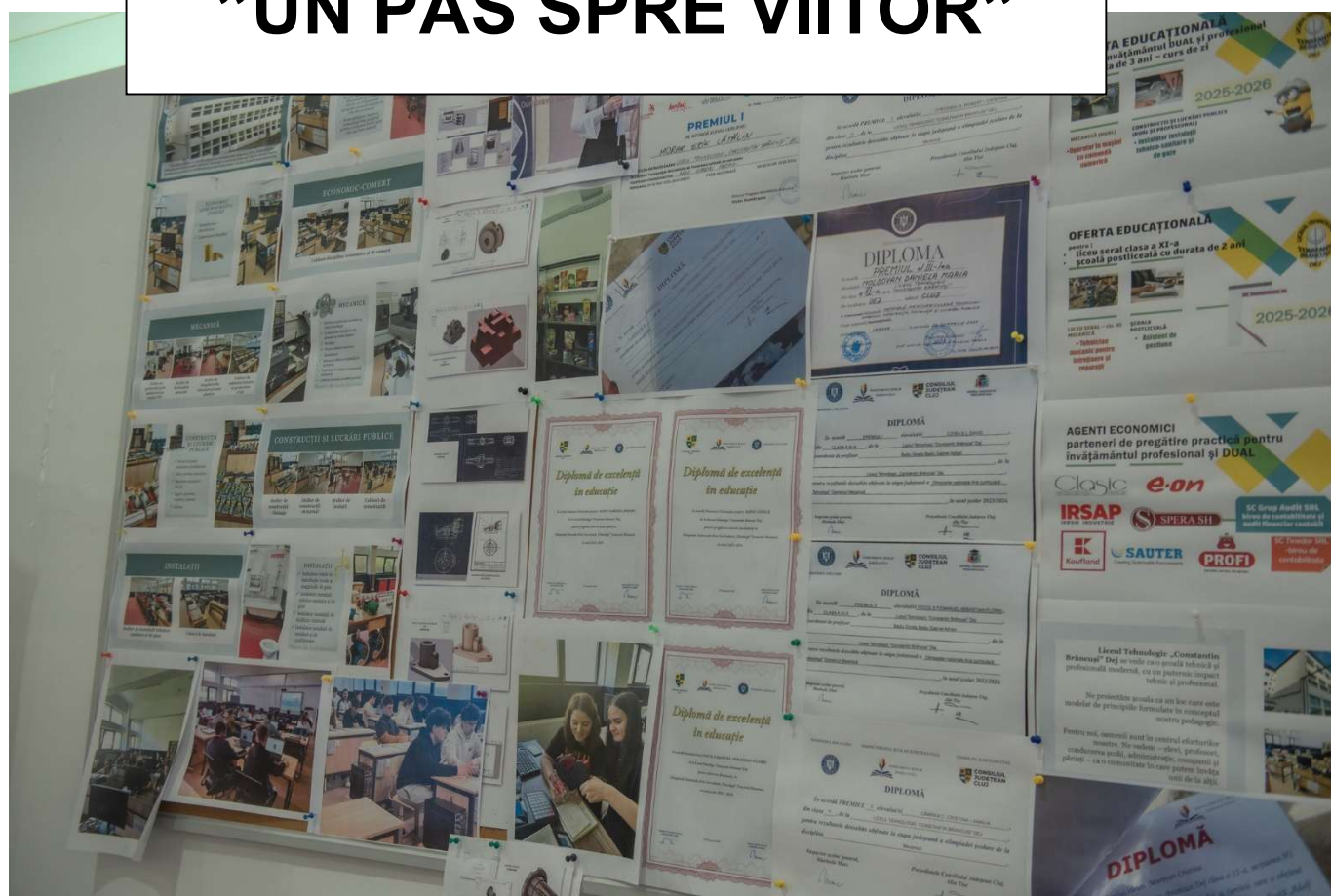
Concursul Național de Matematică Aplicată „Adolf Haimovici” este o competiție școlară de prestigiu din România, adresată elevilor de liceu care nu profilează pe matematică-informatică intensiv. Aceasta este organizată de **Facultatea de Știința și Ingineria Materialelor** din cadrul Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași, în parteneriat cu Ministerul Educației și Inspectoratele Școlare Județene.

Obiective și Structură

- **Grupul țintă:** Elevii claselor IX–XII de la profilul tehnic, profilul servicii, profilul resurse naturale și protecția mediului, profilul umanist (filologie, științe sociale) și profilul științe ale naturii.
- **Scopul principal:** Stimularea gândirii logice și aplicarea conceptelor matematice în probleme practice, tehnice sau din viața cotidiană.
- **Etapele competiției:** Concursul se desfășoară anual în două faze principale: etapa județeană (organizată de obicei în luna martie) și etapa națională.

TÂRGUL MESERIILOR

**TÂRGUL OFERTELOR
EDUCAȚIONALE 2024-2025-
"UN PAS SPRE VIITOR"**

În data de 16 aprilie 2025, elevi și cadre didactice de la liceul nostru au participat la activitatea derulată la nivel de municipiu Dej, prilej cu care au avut posibilitatea de a organiza standuri și de a prezenta oferta educațională a LTCB, pentru anul școlar 2025-2026.

La acest Târg au participat elevii claselor a VIII-a de la școlile dejene și din zonele limitrofe.

"ȘCOALA, ÎN DIVERSITATEA EI, ARE UN LOC PRIVILEGIAT - ȘI TOTUȘI DELOC DE INVIDIAT - ÎN CONTEXTUL EDUCAȚIEI DE ASTĂZI.

ȘCOALA ESTE CEEA CE TREBUIE SĂ NE DORIM SĂ FIE: ESTE LOCUL UNDE SE MODELEAZĂ CARACTERE, UNDE SE NASC ȘI SE TRANSFORMĂ ÎN REALITATE IDEI, UNDE SE DĂ O LUPTĂ PERMANENTĂ PENTRU CUNOAȘTERE, UNDE TÂNĂRUL ÎN FORMARE CAPĂTĂ ARIPI ȘI SE PREGĂTEȘTE DE ZBOR..."

TEODOR SABIN ILIEȘ - DIRECTOR

